Arbeiders aller landen, verenigt u !

INTERNATIONALISME

Orgaan van de Internationale Kommunistische Stroming in België

NR. 347
3e KWARTAAL 2010
1,30 EUR

Belgique - België
P.B.
2600 Berchem 1-2
BC 9924

Afgiftebureau B-2600 Berchem 1-2
Erkenningsnr. P408981
verschijnt 4x per jaar

ISSN 0771.470X

CRISIS TUSSEN DE GEMEENSCHAPPEN IN BELGIË

Belgisch, Vlaams, Waals of Brussels: de bourgeoisie is altijd eendrachtig om de arbeiders te doen opdraaien voor de crisis

Al wie de burgerlijke media gevolgd heeft tussen juni en september moet de overtuiging toegedaan zijn dat België voorwaar de enige plek ter wereld is die de gevolgen van de economische wereldcrisis niet ondergaat. Sedert de federale verkiezingen van juli, m.a.w. sedert meer dan 90 dagen, zijn de schijnwerpers van de pers gericht op de voortdurende verwikkelingen in de eindeloze communautaire soap: onderhandelingen, compromissen, breuken, verraad; de "burger" wordt heen en weer geslingerd tussen de hoop op een nationale verzoening en de wanhoop van het uiteenspatten van het land.

Is België dan de enige Staat ter wereld die zich kan veroorloven om geen rekening te houden met de instabiliteit van het financiële systeem, de achteruitgang van het B(ruto)N(ationaal)P(roduct), de geloofwaardigheid van de Staat? Uiteraard niet, en dit wordt duidelijk in de verf gezet door de recente economische gegevens: haar banken (Fortis, KBC, Dexia) hebben zwaar te lijden gehad onder de bankencrisis en blijven bijzonder kwetsbaar door twijfelachtige schuldvorderingen, vooral t.o.v. landen uit Oost en Zuid Europa; het Belgische BBP verloor 4,3% in 2008-2009, de openbare schuld overstijgt de 100% van het B(ruto)B(innelands)P(roduct) en het budgettaire tekort voor 2010 bedraagt 5,2%, in plaats van de 4,8% die een jaar geleden voorzien waren (+1,3 miljard euro). Daarenboven, na de PIIGS (Portugal, Ierland, Italië, Griekenland, Spanje) staan België en Groot-Brittannië op de tweede rij van de landen die economisch kwetsbaar zijn en ook met het failliet bedreigd worden.

Algemeen kan dus gesteld worden dat globale aanvallen even onafwendbaar zijn in België als in de overige Europese landen. Waarom dan deze focus op de communautaire en taalkundige spanningen? Zeker, de Belgische bourgeoisie is verre van homogeen: interne spanningen bestaan sedert lang in haar midden, vooral tussen regionale fracties, en zij werden nog aangewakkerd door de crisis sedert 2008. Een uitvloeisel hiervan is de spectaculaire opkomst tijdens de laatste verkiezingen van een Vlaamse autonomistische partij, de NVA (Nieuwe Vlaamse Alliantie). Toch zou het van een grote naïviteit getuigen te geloven dat deze burgerlijke fracties niet in staat zouden zijn één front te vormen om hun fundamentele gemeenschappelijke belangen te verdedigen – het veilig stellen van hun winsten, van hun marktaandeel dat bedreigd wordt door de verschepte concurrentie – en om hun wet op te leggen aan de uitgebuitenen. De geschiedenis van de laatste 50 jaar leert ons dat ze handig hun interne verdeeldheid gebruiken om een dubbele slag te slaan: enerzijds de bewustwording afremmen m.b.t. de omvang van de aanvallen en de centrale rol die de Staat hierin speelt, anderzijds elke eendrachtige reactie van de arbeiders en elke uitbreiding van hun strijd verhinderen.

De bewustwording afremmen m.b.t. de omvang van de aanvallen en de centrale rol die de Staat hierin speelt

Geconfronteerd met het risico van het financieel in gebreke blijven, hebben alle Europese landen gigantische besparingsplannen op stapel gezet om te trachten hun financiële sector en de overheidsfinanciën te saneren: Duitsland, 82 miljard euro gespreid over een paar jaren, Groot-Brittannië 7,2 miljard in 2010, Italië 13 miljard in 2011, Spanje 15 miljard extra dit jaar. Deze indrukwekkende besparingen leiden naar een massale schrapping van jobs in de publieke sector, naar loondalingen (-5% in de overheidssector in Spanje bvb.), het verlaten van de pensioenleeftijd, het verminderen van de pensioenen (In Nederland dalen nu reeds de uitkeringen van bepaalde pensioenfondsen) of van de uitkeringen voor de gezondheidszorg. Met andere woorden, het betekent een significante daling van het levenspeil van de arbeidersklasse, die vergelijkbaar is met deze die plaatsvond in de jaren 1930. Anderzijds echter, maken deze maatregelen ook steeds meer de rol van de Staat duidelijk, de zogenaamde "sociale staat", in het opleggen van de kapitalistische inleveringen, waardoor de woede van de arbeiders zich steeds vaker tegen hem dreigt te keren. Inderdaad, de "democratische Staat" is helemaal geen scheidsrechter die boven het gewoel staat en borg staat voor sociale rechtvaardigheid; vandaag blijkt steeds duidelijker wat hij in werkelijkheid is: een instrument van de uitbuitende klasse om haar steeds meedogenlozere voorwaarden aan de arbeiders op te leggen.

Maar de verschillende nationale bourgeoisieën zetten alle beschikbare misleidingmiddelen in om deze realiteit zolang mogelijk te versluieren voor de ogen van de arbeiders, om hen integendeel te bedwelmen met de democratische illusies. Het is precies in deze context dat het aanwakkeren door de Belgische bourgeoisie en haar fracties van de tegenstellingen tussen de gemeenschappen en de gewesten gezien moet worden. Bedoeling is de aanvallen en de fundamentele rol van de "democratische staat" hierin te doen verdwijnen in een institutionele wirwar.

Kenschetsend voor de bekwaamheid van de Belgische bourgeoisie om de regionale misleiding doeltreffend aan te wenden is het feit dat de jaren 1970, de jaren waarin de eerste uitdrukkingen van de historische crisis van het kapitalisme tot uiting kwamen, in België ook het begin inluidden van een omvangrijke reeks van institutionele hervormingen, die leidden tot het regionaliseren van de Staat, tot het opsplitsen van de beslissingsverantwoordelijkheid naar de verschillende communautaire, regionale en gemeentelijke machtechelons. Een hele rits van federale, communautaire en regionale regeringen zag het daglicht (zeven in totaal), samensmeltingen van gemeenten en stedelijke agglomeraties werden doorgevoerd samen met de volledige of gedeeltelijke privatisering van een aantal overheidsbedrijven (Post, NMBS, telefoon, gas, elektriciteit, bepaalde gezondheidsdiensten, ...). Dit leidde tot de meest waanzinnige verdeling van verantwoordelijkheden, een herverdeling van de ambtenaren over de verschillende bestuursechelons en het in het leven roepen van een hele reeks gemengde personeelsstatuten. Concreet gesproken, kan de doelstelling van deze "Staatshervorming" als volgt samengevat worden:

- het opdrijven van de doeltreffendheid van de uitbuiting: de "responsabilisering" van autonome eenheden schept in de praktijk een kader voor de interne concurrentie tussen regio's. Vlaamse arbeiders worden opgeroepen om "performanter" te werken dan hun Waalse "concurrenten" en omgekeerd; de gewesten, de gemeenten worden als concurrenten uitgespeeld om op de meest doeltreffende wijze de sociale budgetten te beheren, de flexibiliteit onder hun ambtenaren te implementeren, enz.;
- het versnellen van de herstructureringen, van de aanvallen tegen de personeelsstatuten, de lonen en de werkvoorwaarden van de ambtenaren onder het mom van de reorganisatie van de Staatsstructuur;
- het verdoezelen van de omvang van de aanvallen door ze te spreiden over de verschillende bestuursniveaus of door elk niveau te belasten met verschillende soorten maatregelen.

(wordt vervolg op pagina 2)

Een stakingsgolf overspoelt China

Men denkt gewoonlijk dat de Chinese economie ontsnapt aan de globale crisis van het kapitalisme, maar men zou dat moeten zeggen tegen de duizenden Chinese arbeiders, die gedurende de laatste weken deelnamen aan de golf van stakingen die veel regio's van het land beroerden!

De strijd, waarover het meeste werd gemeld, is de strijd die plaats hadden in de Honda-fabrieken, die tot nu toe drie stakingsgolven kenden; tijdens de eerste daarvan slaagden de arbeiders er zelfs in een loonsverhoging tot 24% te verkrijgen.

Bij Foxconn (Ipod fabrikant), waar recentelijk veel zelfmoorden gebeurden, hebben de stakers een loonsverhoging van 70% gekregen. In de KOK-fabriek (fabrikant van onderdelen), zijn er confrontaties geweest tussen de arbeiders en de ordediensten, naar aanleiding van de poging van deze laatsten om de arbeiders te verhinderen de straat op te trekken om hun strijd kenbaar te maken.

De Chinese media heeft geen black-out gelegd over deze strijd, omdat het allemaal buitenlandse bedrijven betrof en ze deze conflicten hebben gebruikt om een regeringspropaganda op poten te zetten tegen hun regionale Japanse en Zuid-Koreaanse rivalen. In werkelijkheid hebben veel arbeiders van Chinese bedrijven deelgenomen aan stakingsbewegingen in meerdere steden. Politie en andere veiligheidsdiensten werden geregeld tegen hen ingezet.

Stakingen die zich uitbreiden.

De media buiten China hadden snel door dat er iets belangrijks bezig was. Met titels als *« De opgang van een Chinese arbeidersbeweging »* (Businessweek.com), *« De nieuwe generatie schudt het arbeidsmilieu door elkaar in China »* (*Reuters*) en *« Stakingen brengen China in moeilijkheden door sociale beroering »* (*Associated Press*), erkent de bourgeoisie en haar media dat de actuele beweging verder gaat dan de groeiende ontevredenheid van de Chinese arbeidersklasse die ze kende van de voorbije periode.

Het artikel van *Associated Press* (11 juni 2010), meldt dat *« de autoriteiten lang de lokale en beperkte protestbewegingen hebben getolereerd van de arbeiders, ontevreden met hun loon of andere kwesties, en zodoende erkenden dat er misschien een noodzaak was tot uitweg voor deze frustraties »*, maar de *Financial Times* (11 juni 2010) voegt daarbij dat *« er tekenen zijn dat de sociale protestbewegingen veel uitgebreider en gecoördineerd waren dan men dacht, daarmede schrik veroorzakend, dat, geconfronteerd met de mogelijkheid van gelijkaardige eisen, de kosten van de multinationals zou kunnen verhogen. »*

Een econoom die in Hong Kong verblijft en die wordt aangehaald door de *Daily Telegraph* (10 juni 2010) herhaald dit door volgende te schrijven: *« één enkele vonk is al wat er nu nodig is om elk nieuws doorheen gans China te laten verspreiden, hetgeen zou kunnen leiden tot gelijkaardige stakingsacties in andere fabrieken »*. (Sociale bewegingen)

Werk en kapitaal

De « experts » trachten de redenen van deze strijd en hun tendens om andere arbeiders te inspireren en zich verder uit te breiden, te minimaliseren: *« De arbeiders houden zich onder-*

(wordt vervolgd op pagina 4)

In dit nummer

OLIERAMP IN DE GOLF VAN MEXICO

De ergste milieuramp uit de kapitalistische geschiedenis... tot de volgende komt

Wij publiceren hieronder een artikel over de ramp bij het boorplatform Deepwater Horizon, dat door onze sectie in de VS op de site van de IKS geplaatst werd in de maand mei. Deze laatste ramp heeft de waarheid blootgelegd over het kapitalistisch systeem: zijn drang naar winst walst elke menselijke of milieubezorgdheid plat. Dat is de reden waarom wij alleen maar kunnen verwachten dat dergelijke rampen nog meer zullen plaatsvinden in de nabije toekomst en zolang als het kapitalisme zijn bestaan rekt.

Op dinsdag 20 april 2010 rond 10 uur trof een ontploffing het drijvende boorplatform van Deepwater Horizon ongeveer 50 mijl buiten de kust van Louisiana. Het platform zonk op donderdag 22 april en veroorzaakte daarbij de grootste olielek in de geschiedenis en de weggeblazen pijp spoot dagelijks miljoenen liters olie en methaangas in de oceaan. Dit is al bijna een maand aan de gang op het moment dat wij dit schrijven en het zal nog voor een onvoorziene tijd doorgaan. De niet te schatten schade voor het leefmilieu zijn de minste van de zorgen van de bourgeoisie. Zij schotelt ons dagelijks een walgelijk spektakel voor waarbij de verschillend partijen, BP Oil, Halliburton, Transocean, de kustwacht, de federale regering, elkaar de bal toespelen om hun toegetakelde reputatie te redden. Deze olielek vervoegt de lange lijst van ecologische rampen die veroorzaakt worden door de blinde roofbouw op de planeet door het kapitalisme, gedreven door zijn zoektocht om altijd maar goedkopere manieren te vinden om competitief voordeel te behalen. Deze ramp haalt opnieuw het beeld boven voor wat het systeem in petto heeft voor de toekomstige veiligheidsvoorwaarden voor de arbeiders. De ontploffing heeft 11 arbeiders gedood, en kwam vlak na een recente ontploffing in een koolmijn in West Virginia waarbij 24 arbeiders de dood vonden.

Als wij een blik werpen op wat de kapitalistisch hel vandaag betekent – verlies aan mensenlevens, ecologische roofbouw, hebzucht van de handel, opdrijving van de handelsoorlogen – kan men enkel tot de conclusie komen dat het kapitalisme verschrikkelijke schokken doormaakt die getuigen van zijn historisch bankroet. Op het vlak van de weerslag op het leefmilieu en de levensomstandigheden van de locale bevolking, is de schade die door deze ramp werd veroorzaakt, onmetelijk en zal ze nog jaren voortduren. Het agentschap dat belast was met de 'rampenpreventie', opgezet door de kapitalistische staat onder de vorm van de Minerals Management Service, is ontmaskerd als totaal corrupt en volkomen onbekwaam. Terwijl het zijn functie was om er officieel over te waken dat de booroperaties veilig zouden zijn voor het milieu en dat het aangewende materiaal zonder gevaar zou zijn voor het menselijk leven, incasseerde het gelijktijdig forse royalties van de oliemaatschappijen. Deze praktijk werd welbewust ingevoerd om voorrang te geven aan goedkope productiekosten boven de aandacht voor milieu of mensenlevens. In feite vulde de federale regering haar koffers met de royalties van de oliemaatschappijen, kocht zij de olie aan een goedkope prijs, terwijl de oliemaatschappijen de economische last schuiven op de rug van hun arbeiders door meer en meer op de kosten te besparen en de meest elementaire veiligheidsmaatregelen te verwaarlozen. Dit doet ons onvermijdelijk denken aan een van de andere catastrofes van het kapitalisme: de vernielingen die werden veroorzaakt door de orkaan Katrina en de rol van het staatsagentschap, FEMA (federaal agentschap van urgentiesituaties, nvdv), ook al verrot tot op het bot. De totale corruptie van deze beleidsorganen die opgezet worden door de kapitalistische staat springt zo in het oog dat president Obama besloten heeft om de MMS in tweeën te splitsen. Eén deel ervan zal voortaan de fondsen verzamelen en het andere deel zal toezien op de operaties. Dit is de manier waarop kapitalisme probeert zijn gezicht te redden en proper huis te maken. Zoals altijd liegen zij dat ze er zwart van zien betreffende hun eigen verantwoordelijkheid en de loze beloften van ‘dit komt nooit meer voor’.

De andere onbeschaamde oplichters zoals de oliereus BP zelf, en Halliburton en Transocean, de onderaannemers voor de installaties en bepaalde boorprocedures en materiaal, slingeren elkaar elk dag verwijten toe voor de ramp, in een dagelijks partijtje moddergooien. BP heeft zo'n vertrouwen in de macht van zijn economische status, dat het er zelfs voor gepleit heeft om de normale verantwoordelijkheid, waarvoor in zulke gevallen de Federale regering moet opdraaien nog te verhogen. Alhoewel de maximum straf die opgelegd wordt, 75 miljoen $ bedraagt, pleit BP voor 89 miljoen $. Zij zeggen er evenwel niet bij dat hun inkomsten voor het eerste kwartaal van 2010 in de miljarden liepen. BP heeft er aan toegevoegd dat deze zelfopgelegde schuldbekentenis neerkomt op het verhoging van de factuur voor de kabelaansluiting met 5$ per maand gedurende twee à drie maanden. Halliburton dan weer, lacht zich een bult bij de veronderstelde 'strenge' straffen die de kapitalistische staat tegen haar wil nemen omdat zij weten dat de verzekering driemaal meer zal uitkeren dan wat zij aan inkomsten verloren hebben. En wat met het 'opruimen van het puin' van het leefmilieu? Wel daarvoor gebruikt de Kustwacht vlottende olieopslorpers! Dat komt neer op het gebruik van enkele kleenex doekjes om het water proberen op de slorpen in een overstroomd huis!

Deze operaties zijn zo totaal onaangepast dat de inwoners van New Orleans voorspellen dat de olielek zal gedumpt worden op het strand tijdens het orkaanseizoen dat gestart is. Dit komt neer op een verdere vernieling van een regio die al verarmd en vervuild was. Wat het respect betreft voor het menselijk leven, leidde de ontploffing tot een nacht van terreur voor de mannen die werkten op het platform en een beklemmende nacht voor hun wachtende families. Tijdens de reddingsoperaties die plaatsvonden onder het toezicht van de Kustwacht, werden verschillende oliearbeiders die onder contract stonden bij Transocean, de in Zwitserland gevestigde maatschappij die eigenaar was van het platform, vastgehouden in een reddingsboot en zagen zij het Horizonplatform 12 uur branden vooraleer het schip uiteindelijk naar de kust voer, een tocht waar zij nog eens 12 uur over deden. Een van de arbeiders zei: *“Zij*

(wordt vervolg op pagina 4)

vervolg van p. 1

DE BOURGEOISIE IS ALTIJD EENDRACHTIG OM DE ARBEIDERS TE DOEN OPDRAAIEN VOOR DE CRISIS

De huidige communautaire campagne (waar de “overwinning” van de NVA deel van uitmaakt) en de “grote staatshervorming” die als “onafwendbaar” aangekondigd wordt, hebben precies hetzelfde doel. Immers, achter de schermen hebben de economische denktanks van de bourgeoisie reeds de krijtlijnen uitgetekend van een te duchten besparingsplan 2010-2015 dat stoelt op twee hoofdlijnen:

- de drastische vermindering van de begrotingsuitgaven om de groei van de schuldenlast om te buigen (volgens sommigen gaat het om 25 miljard euro op 5 jaar tijd; volgens het Planbureau om 42 miljard in 4 jaar (zie *De Morgen* 20.05 en 28.07));
- een belangrijke beperking van de lonen (globaal geschat op 10% (*De Standaard*, 03.09)) om de concurrentiepositie van België t.o.v. Duitsland te herstellen (+23,4% loonstijging op 10 jaar tijd in België, tegen +8,8% in Duitsland), om marktaandeelverlies goed te maken en om buitenlandse investeringen opnieuw aan te trekken (-70%, waardoor België van de 2de naar de 10de plaats terugvalt onder de landen die de meeste buitenlandse investeringen aantrekt (*De Morgen*, 23.07.10)).

De “staatshervorming” moet eens te meer de omvang van de aanvallen en de cruciale rol van de “democratische Staat” in het opleggen van deze maatregelen ten dele verdoezelen. Zo staat het reeds vast dat de inspanning verdeeld zal worden over de verschillend bestuursechelons: de federale regering maar ook de regio’s en de lokale besturen (bvb. 17 miljard besparingen op de begrotingen 2011-2015 zullen gedragen worden door de gewesten en de gemeenschappen), en het zal gerechtvaardigd worden door de nieuwe “regionale bevoegdheden”, die bekomen werden dank zij de Staatshervorming, waartegenover uiteraard ook een toegenomen “responsabilisering” moet staan. Op deze wijze hoopt de bourgeoisie eens te meer de staatsverantwoordelijkheid in het opleggen van de inleveringen te verdoezelen en de ontevredenheid af te leiden naar specifieke zondebokken: “ de Brusselse regio die een bodemloos vat is voor de openbare financiën”, “de Walen die niet willen werken en die miljarden aan sociale budgetten verslinden”, “de egoïstische Vlamingen die elke vorm van solidariteit weigeren en die aanzetten tot concurrentie tussen regio’s”.

Elke eendrachtige reactie van de arbeiders en elke uitbreiding van hun strijd verhinderen

Wanneer de arbeiders zich verzetten tegen de aanvallen waarvan zij het slachtoffer zijn, maakt de bourgeoisie – vooral door middel van haar vakbonden – eens te meer gebruik van de ranzige (sub)nationalistische en regionalistische campagnes om elke vorm van ééngemaakt arbeidersverzet tegen de agressie op hun levensvoorwaarden, om elke uitbreiding van de strijd te beletten. Ook dit is een constante in de verhouding tussen de klassen in België.

Sedert de jaren 1960 vooral, gebruikt de bourgeoisie de regionalistische misleiding om het bewustzijn binnen de arbeidersklasse af te remmen m.b.t. de noodzaak van een eendrachtig verzet en van de uitbreiding van de strijd als antwoord op de aanvallen. Tijdens de algemene staking van 1960 reeds leidt het radicaal syndicalisme, onder leiding van André Renard, de strijdbaarheid van de arbeiders uit de grote industriële bekkens van Luik en van Henegouwen af naar het Waalse subnationalisme, met de bewering dat een Waalse regionale staat onder leiding van de PS weerwerk zou bieden tegen het nationaal kapitaal en de industriële sectoren uit de regio van het verval zou redden. De arbeiders zullen zwaar betalen voor deze illusie, want het zijn net de regionale regeringen die in de jaren 1970 en 1980 geleidelijk de Waalse mijnen en staalfabrieken zullen sluiten. Sedert het einde van de jaren 1980, kent Vlaanderen op haar beurt dezelfde problemen met de Limburgse mijnen, de scheepswerven (Boel Temse) en de automobielsector (Renault en onlangs nog Opel). Eens te meer wordt dezelfde misleiding gebruikt: “Wat we zelf doen, doen we beter” luidt de slogan van de Vlaamse nationalisten. En inderdaad, de sluiting van de mijnen en van de scheepswerven werd met bekwame spoed afgehandeld. Ook de arbeiders van Opel werden gerold met allerlei beloftes van de Vlaamse regering over de “strijd van Vlaanderen om Opel te redden”.

Ook vandaag, nu de arbeiders beginnen weerstand te bieden aan de aanvallen, worden de regionalisering van een hele reeks beslissingsniveaus en de (sub)nationalistische propaganda gebruikt door de bourgeoisie en haar vakorganisaties eerst en vooral om de strijdbewegingen te verdelen, te isoleren en op te sluiten in oriëntaties die geen enkel perspectief bieden voor de arbeidersklasse. Zo worden ambtenaren die betogen tegen aanvallen op hun lonen en hun werkvoorwaarden, opgeroepen te betogen, elke groep voor de gebouwen van de eigen voogdijoverheid (federale, communautaire, gewestelijke, provinciale, gemeentelijke, ...). In het verleden werden zelfs betogers aangetroffen die niet precies wisten voor welk ministerie te betogen ! Vervolgens aarzelen de bonden niet om de arbeiders mee te sleuren op het verrotte terrein van de regionale verdeling, ja zelfs van de nationalistische belangen. Zo worden Vlaamse en Waalse leerkrachten opgeroepen om te strijden voor aparte eisen, elk in hun regio. En onlangs riepen de vakbondsorganisaties de arbeiders op om te betogen voor een Belgische unitaire sociale zekerheid, tegen de pogingen van de Vlaamse nationalisten om deze te regionaliseren. Op deze manier trachten ze de arbeiders voor de kar te spannen van het Belgische, Vlaamse of Waalse nationalisme.

Het regionalisme en het (sub)nationalisme zijn fundamentele wapens van de bourgeoisie in haar strijd tegen de arbeidersklasse en zij bezit een grote expertise m.b.t. hun aanwending. Tijdens het arbeidersverzet tegen de drastische inleveringpolitiek in de jaren 1980, was reeds de verdeling tussen de Waalse “heethoofden” en de “gematigde” Vlaamse arbeiders haar centrale wapen om de massale strijdbeweging van 1983 en 1986 te fnuiken. En vandaag staan we voor een onophoudelijke intense communautaire hetze vanwege de burgerlijke partijen, die eigenlijk bijna permanent aanhoudt sedert 2008, en die moeilijke voorwaarden schept voor een mobilisatie van de arbeiders, voor hun strijd en vooral voor de uitbreiding ervan. Dit verklaart waarom de reacties van de arbeidersklasse voor het ogenblik minder uitgesproken zijn dan in naburige landen, zoals Frankrijk of Duitsland. Anderzijds is het ook zo dat de intensiteit van de campagnes en de uiterste voorzichtigheid waarmee de bourgeoisie haar maatregelen naar voren schuift kenmerkend is voor haar angst t.o.v. een arbeidersklasse die in de jaren ’70 en ’80 haar strijdbaarheid getoond heeft. In de huidige omstandigheden moeten de revolutionairen meer dan ooit beklemtonen dat de arbeiders, vanwaar ze ook zijn, vanwaar ze ook komen, strijd leveren tegen dezelfde aanvallen, voor de verdediging van dezelfde belangen; zij moeten met kracht stellen dat de arbeidersklasse geen vaderland heeft, noch een Vlaams, noch een Waals, noch een Belgisch ■

Jos / 15.09.10

SPANJE

Solidariteit met de metro-arbeiders van Madrid!

Wij publiceren hieronder de stellingname van de IKS in Spanje over de metrostaking in Madrid en voegen daarbij een solidariteitsverklaring toe van een groep postmannen uit de Spaanse hoofdstad.

Deze paar lijnen om onze warme en hartelijke solidariteit te betuigen met de metro-arbeiders van Madrid.

In de eerste plaats omdat zij toonden dat massale en vastbesloten strijd het enige antwoord is dat de uitgebuiten in handen hebben tegen de brutale aanvallen die de uitbuiters ons willen opdringen. In dit geval tegen een loondaling van 5%. Een mokerslag voor de arbeiders, die volkomen illegaal is zelfs vanuit het oogpunt van de burgerlijke wettelijkheid, aangezien het een eenzijdige schending is van de CAO die werd ondertekend door de overheid. En nog durven ze de metro-arbeiders te behandelen als 'criminelen'!

Solidariteit ook tegen de lastercampagne en de pogingen tot 'morele lynching' van deze kameraden. Rechtse politiekers en media lanceerden een ranzige campagne die de stakers voorstelt als pionnen in de campagne van de *Partido Socialista Obrero Español* (PSOE) tegen de 'leidster' van de *Partido Popular* (PP) in Madrid (Esperanza Aguirre) die de meest razende eisen stelde voor sancties en ontslagen! (1) We mogen echter niet de krachtige steun van links vergeten aan die campagne van isolering en minachting van de arbeiders. Aguirre en Rajoy eisten krachtdadigheid en de zweep tegen deze "vandalen", maar de minister van Industrie mobiliseerde op massale wijze andere transportmiddelen om de staking te breken en de socialistische minister van Binnenlandse Zaken stelde Aguirre tot 4.500 bijkomende politieagenten ter beschikking! De linkse media klonken minder hatelijk, maar was des te schijnheiliger. Ze droegen enkel bij tot het versterken van de idee van "eestaking met gijzelneming" zoals *El País* op 30 juni blokletterde. Deze 'rode' lakeien van het kapitalistisch systeem weten heel goed wie te kiezen tussen Esperanza Aguirre en stakende arbeiders.

Wat de bourgeoisie het meest heeft verontwaardigd zijn niet de 'ongemakken' voor de reizigers. Het volstaat om de omstandigheden vast te stellen die de reizigers op 'normale' dagen moeten verdragen: de groeiende nalatigheid met betrekking tot de infrastructuur, in het bijzonder bij het openbaar vervoer, zorgt voor een toenemende chaos bij het transport. Ondanks hun beweringen, stoort de bourgeoisie zich evenmin aan de verliezen die veroorzaakt worden aan de bedrijven door de vertragingen en de afwezigheden van de werknemers. Wat een pretentie om de stakers van de metro te beschuldigen van een aanslag op het 'recht op werk', terwijl het Spaanse kapitaal niet minder dan vijf miljoen proletariërs (werklozen) van dat 'recht' heeft beroofd!

Neen. Wat de bourgeoisie in werkelijkheid dwars zit in de strijd van de metro-arbeiders te Madrid is dat de arbeiders hebben geweigerd de offers en aanvallen te slikken.

De arbeiders stelden zich niet tevreden met een steriele begrafenisstoet, zoals bij de staking van de ambtenaren van 8 juni (2), maar gaven een voorbeeld van eenheid en vastbeslotenheid. Dat is wat *El País* erkende in het hierboven vermelde editoriaal: "*Het bedrijfscomité beweert dat er een overeenkomst van kracht is die loopt tot 2012 en dat de Gemeenschap van Madrid die eenzijdig heeft opgezegd. Maar de ambtenaren hadden ook een dergelijke overeenkomst* ["en die stelden zich tevreden met de klucht van 8 juni", voegt *El País* er impliciet aan toe]. *Het is mogelijk dat een meer pedagogische uitleg nodig is omtrent de ernst van de toestand die verplicht tot opofferingen in ruil voor werkzekerheid* [en vervolgens beschuldigen ze de stakers van chantage!] *en een grotere helderheid om uit te leggen hoe de loonvermindering kan gepaard gaan met een latere waarborg van de koopkracht…*"

De strijd van de kameraden van de Madrileense metro is een klassenantwoord vol van lessen voor alle arbeiders. Vandaag zit deze strijd in een soort tussenfase en is het moeilijk te weten hoe hij gaat evolueren. Het is dus te vroeg om een uitvoerige balans op te maken van alle lessen. We bespreken hier alvast de meest treffende.

De algemene vergaderingen: hart en hoofd van de arbeidersstrijd

Eén van de kenmerken van de strijd van de metro-arbeiders was dat hij steunde op werkelijk massale vergaderingen. Reeds op 29 juni, het ogenblik dat er beslist werd om geen minimale dienstverlening te aanvaarden, kon er veel volk de zaal niet in. Ondanks de campagne van leugens over de strijd, was het aantal aanwezigen op de 30ste nog hoger dan de dag ervoor. Waarom? Zoals de arbeiders het zelf zeiden: "*Wij moeten tonen dat wij één zijn, als de vingers van een hand.*"

Tijdens deze vergaderingen heeft men geprobeerd de vele typische streken van de vakbonden te ontwijken. Bijvoorbeeld, de versplintering en verwarring met betrekking tot de stakingsoproepen. Zo werd op de vergadering van 30 juni beslist om over te gaan tot een minimale dienstverlening op de 1ste en de 2de juni. Dit om te vermijden van gekneld te geraken tussen de vakbond die voor de totale staking was en zij die dat niet waren. De vergadering deed afstand van het verbaal radicalisme van een oud woordvoerder van het Comité, wiens verklaring in de aard van *"Wij zullen Madrid doen ontploffen"* eerder de vijanden van de strijd van pas komt in hun campagne van laster en isolering van de metro-arbeiders.

De Algemene Vergaderingen dienden echter niet alleen om onnodige uitwassen te temperen of te vermijden in provocaties te trappen. Zij hebben vooral alle kameraden moed en vastberadenheid gegeven en de strijdbaarheid ondersteund. En zo kwam het ook dat in de plaats van de gewoonlijke, geheime, individuele vakbondsstemming, de metrostaking beslist en georganiseerd werd door te stemmen bij handopsteking, een stemming waarbij de vastbeslotenheid van andere kameraden de meer onbeslisten kan aanmoedigen. De media kan zwaaien met het spook van de 'druk' op bepaalde arbeiders door de stakingspiketten, maar wat de arbeiders heeft aangemoedigd om de werkonderbreking te vervoegen was net dat het een bewuste en gewilde beslissing was die volgde uit een open en franke discussie, waarbij men zowel zijn vrees kon uiten, als de redenen om te strijden. Op één van de sites waar men zijn solidariteit kon uiten met de strijd (3) schrijft een jonge metro-arbeidster openlijk dat zij naar de Algemene Vergadering van 29 juni was gegaan *"om geen angst meer te hebben van strijd."*

De valstrik van de 'minimale dienstverlening'

In het geval van de metrostaking werd het decreet van de minimale dienstverlening gebruikt als platform om de stakers te bombarderen en te intimideren, opdat zij de strijd zouden opgeven.

Mevrouw Esperanza Aguirre kan zich vanuit haar presidentieel paleis mooi presenteren als een weerloze jonkvrouw ten prooi van de verbittering van de stakers. De waarheid is dat de wet aan de autoriteiten (de patroon van de openbare werknemers) toestaat om een minimale dienstverlening op te leggen. De presidente van de regio Madrid, die uit ervaring de wettelijke manoeuvreerruimte kent en zich vooral gesteund voelde door het mediakoor van tv-kanalen, deed een provocatieve zet door een minimale dienstverlening op te leggen aan 50 % van het personeel.

Deze valstrik brengt de metro-arbeiders met de rug tegen de muur. Als zij de minimale dienstverlening aanvaarden, dan wordt hun wil om niet te plooien voor de dictaten van het management aangetast. Als zij hem niet aanvaarden, dan draaien ze op voor alle tegenspoed van hun klassenbroeders, die de grote meerderheid van metrogebruikers uitmaken... Bovendien verleent deze wet (die volgens de verdedigers van de burgerlijke orde strenger moet) aan de regering (de uiteindelijk baas) de mogelijkheid om sancties op te leggen als deze minimale dienstverlening niet wordt gerealiseerd, wat de bourgeoisie nog een bijkomende troef biedt bij de onderhandelingen. Twee dagen nadat de metro-arbeiders hun weigering van de minimale dienstverlening terugtrokken, deed de leiding van de maatschappij het aantal gesanctioneerde arbeiders stijgen van 900 naar 2800.

De enige weg uit een dergelijke valstrik is de solidariteit van andere arbeiders op te zoeken.

De klassensolidariteit voedt de strijdbaarheid en de kracht van de arbeiders

De kracht van de arbeidersstrijd wordt niet afgemeten aan hun capaciteit om de kapitalistische bedrijven verliezen toe te brengen. Daar zijn de leiders van deze bedrijven zelf wel toe in staat, zoals het geval van de metro te Madrid aantoont. Deze kracht kan evenmin worden afgemeten aan de capaciteit om een stad of sector lam te leggen. Ook op dat vlak is het moeilijk wedijveren met de burgerlijke staat zelf.

De kracht van de arbeidersstrijd is dat hij, al dan niet expliciet, terugvalt op universele waarden voor alle uitgebuiten: menselijke noden mogen niet worden opgeofferd op het kapitalistisch altaar van winst en concurrentie.

Ongeacht de radicaliteit van de botsing tussen één of andere sector van de arbeiders met hun bazen, als de bourgeoisie er in slaagt om die voor te stellen als iets specifiek of bijzonder, zal het haar altijd lukken de strijd te ontkrachten en heel de arbeidersklasse een demoraliserende steek toe te brengen. Als daarentegen de arbeiders er in slagen om de solidariteit van andere arbeiders te winnen, als zij hen kunnen overtuigen dat hun eisen geen bedreiging zijn voor de andere uitgebuiten, maar een uitdrukking van dezelfde klassenbelangen, als zij Algemene Vergaderingen en bijeenkomsten houden waarbij andere arbeiders zich kunnen aansluiten, dan versterken zij zichzelf en de gehele arbeidersklasse.

Voor de strijd van de kameraden van de Madrileense metro, was het belangrijkste niet het sturen van stakingspiketten om het uitrijden van treinstellen te beletten (zelfs al moet de Algemene Vergadering weten of haar beslissingen worden opgevolgd), maar de redenen van hun strijd uit te leggen aan hun kameraden van EMT (gemeentelijk transportbedrijf), Telemadrid (regionale tv-zender) of andere ambtenaren. Voor de toekomst van de strijd is het niet essentieel dat een bepaald percentage minimale dienstverlening wordt gehaald (zelfs indien de meerderheid van de arbeiders van de werkverplichtingen moet worden opgehaald, opdat de Algemene Vergadering, de piketten en de bijeenkomsten zouden doorgaan en worden bijgewoond). Het belangrijkste blijft het winnen van het vertrouwen en de solidariteit van de andere arbeiderssectoren en naar de arbeiderswijken te gaan om uit te leggen waarom de eisen van de metro-arbeiders geen voorrecht noch bedreiging zijn voor de andere arbeiders, maar een antwoord op de aanvallen veroorzaakt door de crisis.

Deze aanvallen zullen alle arbeiders raken, van alle landen, omstandigheden, categorieën... Als het kapitaal in staat is de arbeiders tegen elkaar op te zetten of de strijd te isoleren, zelfs al is die radicaal maar gevangen in zijn eigen hoekje, dan zal het er in slagen de noden van zijn uitbuitingssysteem op te leggen. Maar als de arbeidersstrijd daarentegen begint met eenheid en massieve strijd te verspreiden tegen deze misdadige aanvallen, dan zullen wij in staat zijn nieuwe en brutalere offers te beletten. Dat zou een belangrijke stap zijn voor de ontwikkeling van het proletarisch alternatief tegenover de kapitalistische ellende en barbarij ■

AP / 12.06.2010

(1) De Spaanse regering is in handen van de Spaanse Socialistische Arbeiderspartij (PSOE), terwijl de regio en stad Madrid, waarvan Esperanza Aguirre de president is, onder het bewind vallen van de rechtse Volkspartij (PP), waarvan Mariano *Rajoy* de voorzitter is. Het beheer van de metro valt onder het bestuur van Madrid. En zo komt het dat de twee partijen aan politiek opbod gedaan hebben, elkaar voor rotte vis hebben uitgescholden, maar wel akkoord gingen op de kap van de metro-arbeiders [nvdv].

(2) Lees in het Spaans onze balans van 8 juni op www.es.internationalism.org.

(3) www.usuariossolidarios.wordpress.com

vervolg van p. 1

EEN STAKINGSGOLF OVERSPOELT CHINA

ling op de hoogte dank zij draagbare telefoons en Sms-berichten. Zij vergelijken hun lonen en hun arbeidsomstandigheden, dikwijls met deze van arbeiders uit hun oorspronkelijke provincie. Zij gebruiken deze informaties om te onderhandelen met hun bazen, legt Joseph Cheng, professor aan de stadsuniversiteit van Hong Kong uit. Deze (Sociale bewegingen) hebben sinds het begin van het jaar plaats in de Delta's van de Pearl River en de Yangtsé wegens tekort aan arbeidskrachten. » (*Financial Times*, 11 juni 2010)

En zoals een andere « expert » samenvat: *« een van de stakingen had plaats omdat de arbeiders uiteindelijk enkel nog berichtjes naar elkaar stuurden » vermeldt Dong Baohua, universiteitsprofessor recht van de universiteit van Politiek en West-Chinees recht. De moderne technologie bevordert het uitbreken van stakingen »* (*Financial Times*, 11 juni 2010)

De technologische innovaties worden wel degelijk gebruikt door de arbeiders, maar dit legt niet uit waarom ze staken, waarom ze zich hergroeperen om te strijden. Wat het wel uitlegt zijn de werkomstandigheden in dewelke zij werken en leven. Volgens de officiële statistieken bestond het Chinees B(ruto)B(innenlands)P(roduct) in 1983, voor 56% uit lonen; zij zijn gezakt tot 36% in 2005. Gedurende de laatste 5 jaren, heeft bijna een op vier Chinese arbeiders geen loonsverhoging gekregen. Indien iemand zich verrijkt heeft dank zij het Chinese economisch wonder, dan is het niet de arbeidersklasse. De recente verhogingen van het minimumloon in de grote geïndustrialiseerde provincies zoals Guangdong, Shandong, Ningxia en Hubei werden uitgelegd als een poging om tegemoet te komen aan de inflatie-effecten, maar zelfs de Staatsmedia hebben soms toegegeven dat ze ook tot doel hadden de sociale onvrede te voorkomen.

In het dagblad dat de officiële lijn weergeeft, *het Dagblad van het Volk* (9 juni 2010), kan men in een artikel, op het voorste blad, met de titel: *« De experts voorzien een verhoging van werkconflicten »*, lezen, dat *« de in meridiaal China ontstane stijgende sociale conflicten aanleiding zullen geven tot een tendens van loonsverhoging in een nabije toekomst ».*

Dit wordt voorgesteld als een « opportuniteit », maar er wordt geen enkele uitleg verschaft voor de « conflicten ». Nochtans kan men, zoals een functionaris uitlegt naar aanleiding van investeringsprojecten van ondernemingen in Hong Kong, zoals de kapitalisten, overal de rekening maken: *« Indien de arbeidskost verhoogt, zullen de winsten verlagen en is het mogelijk dat de fabrieken worden verplaatst naar landen waar de arbeidskost goedkoper is ».*

Zich organiseren in vakbonden of daarbuiten?

Het is reeds lang, dat het ongeduld en de frustratie ten opzichte van de vakbonden zich verder ontwikkelen in China. Deze organen, duidelijke staatsorganismen, proberen niet alleen de stakingen te ontmoedigen of te verhinderen, maar hebben bovendien fysisch geweld gebruikt (zoals bij Honda) tegen de arbeiders die als reactie de syndicale afgevaardigden bevochten hebben. Het is geen toeval dat de arbeiders andere wegen hebben gezocht.

Bijvoorbeeld wordt in een artikel van de New York Times (10 juni 2010), aangehaald dat *« de hier en daar ontstane stakingen, de Chinese provincies beginnen te bereiken, die tot nu toe gespaard gebleven waren van sociale onlusten »*, eveneens vermeldt wat er is gebeurd bij Honda tijdens een van die stakingen: *« hier hebben de arbeiders een democratische organisatie ontwikkeld met gekozenen vanuit hun basis, om hen te vertegenwoordigen bij de collectieve onderhandelingen met het patronaat. Zij vragen ook het recht om een syndicaat op te richten dat los staat van de nationale federatie van syndicaten dat gecontroleerd wordt door de regering, die zich reeds lang hoofdzakelijk bezig houdt met de sociale vrede te bewaren voor de buitenlandse investeerders. »*

Het is hier noodzakelijk te herinneren aan de experimenten van de Poolse arbeiders in 1980-81, waarbij het ganse land getroffen werd door stakingen en tijdens welke arbeidersvergaderingen hun eigen comités en andere organisatievormen hebben opgericht. De hele macht van deze beweging is verzwakt geworden, door het idee om een « vrije vakbond » op te richten in tegenstelling tot de vakbonden, die door de staat werden geleid.

Dat idee heeft zich gematerialiseerd in de oprichting van *Solidarnosc*, een vakbond dat de beweging vanaf het begin van de jaren 1980 begon te ondermijnen en eindigde met een regering van bezuinigingen met Lech Walesa als president in het begin van de jaren 1990.

De pogingen van de arbeiders om hun strijd zelf in hand te nemen kan verschillende vormen aannemen, of het nu basisafgevaardigden zijn, verkozen comités, delegaties naar andere arbeiders of massale vergaderingen waarin de arbeiders de organisatie van hun strijd zelf beslissen.Wat belangrijk is, is de dynamiek van de beweging te begrijpen.

Tijdens de eerste staking bij Honda, heeft een delegatie een verklaring gegeven dat duidelijk de bestaande illusies aantoonde i.v.m. de mogelijkheden van vakbonden, maar waarin ook heel goede ideeën zaten. Bijvoorbeeld: « wij strijden niet enkel voor de rechten van 1800 arbeiders, maar voor de rechten van de arbeiders van het ganse land », duidelijk aantonend dat de bezorgdheid van de arbeiders verder ging dan hun eigen fabriek.

Er is ook een fragment, dat, deeluitmakend van één document, bevestigt: *« Het is de plicht van de vakbond om de collectieve belangen van de arbeiders te verdedigen en de arbeidersopstanden te leiden »* en dat aantoont dat andere ideeën zich ook ontwikkelen: *« Wij allen, arbeiders van Honda Auto Parts Manufacturing Cy, Ltd, moeten één blijven en ons niet laten verdelen door de directie(….). Wij roepen al onze arbeiders kameraden op om hun standpunt te uiten bij hun arbeidersafgevaardigden. Alhoewel deze vertegenwoordigers niet alle arbeiders van alle afdelingen omvatten, toch verzamelen zij nauwgezet en gelijkwaardig alle opinies van alle fabrieksarbeiders. De arbeiders van de productielijn die gemotiveerd zijn en willen deelnemen aan de directie-onderhandelingen, kunnen zich aansluiten bij de delegatie via verkiezingen…Zonder de goedkeuring van de algemene arbeidersvergadering, zullen de afgevaardigden geen enkel eenzijdig akkoord geven voor een voorstel dat niet tegemoet komt aan bovenvermeldde eisen. »* (Libcom.org) Men kon tevens lezen op Businessweek.com: *« Wij roepen alle arbeiders op om een hoge mate van eenheid te bewaren en om niet toe te laten dat de kapitalisten ons verdelen. »*

De materiële omstandigheden in China, die de strijd en de vraag hoe zich te organiseren stimuleren, zijn dezelfde die arbeiders overal ter wereld tegenkomen ■

Car / 11.06.10

vervolg van p. 8

IMMIGRATIE EN ARBEIDERSBEWEGING

De tussenkomst van de revolutionairen met betrekking tot het vraagstuk van de immigratie.

Volgens hetgeen de media rapporteren, denken 80% van de Britten dat het Verenigd Koninkrijk een bevolkingscrisis doormaakt door de immigratie: meer dan 50% is bang dat de Britse cultuur zal verdwijnen; 60% denkt dat Groot-Brittannië veel gevaarlijker is geworden door de immigratie; en 85% wil dat men de immigratie vermindert of stopgezet wordt (3). Het feit dat er een voedingsbodem is voor de irrationele angst onder bepaalde elementen van de arbeidersklasse voor het door de burgerlijke ideologie gepropageerde racisme en xenofobie, verwondert ons niet omdat de ideologie van de heersende klasse, in een klassenmaatschappij, een immense druk uitoefent op de arbeidersklasse, tot er zich openlijk een revolutionaire situatie ontwikkelt. Maar met hoeveel succes de bourgeoisie met haar ideologie ook binnendringt in de arbeidersklasse, het principe dat de arbeidersklasse over de hele wereld een eenheid vormt en dat de arbeiders geen vaderland hebben, is voor de revolutionaire beweging het basisprincipe van de internationale proletarische solidariteit en van het bewustzijn van de arbeidersklasse. Alles wat de nationale bijzonderheden benadrukt, wat aan de 'verdeeldheid' binnen de arbeidersklasse bijdraagt, deze verergert of manipuleert, is tegennatuurlijk aan de internationalistische aard van het proletariaat als klasse en is een uiting van de burgerlijke ideologie die de revolutionairen bevechten. Onze verantwoordelijkheid is de historische werkelijkheid te verdedigen: 'de arbeiders hebben geen vaderland'.

Hoe het ook zij, zoals gewoonlijk zijn de beschuldigingen van de burgerlijke ideologie tegen de immigratie meer een mythe dan een realiteit. De kans is veel groter dat de immigranten het slachtoffer worden van criminelen dan dat ze zelf crimineel zijn. In het algemeen zijn de immigranten eerlijke arbeiders die hard werken, grenzeloos uitgebuit worden om te overleven, en geld op te sturen naar hun achtergebleven familie 'thuis'. Ze worden dikwijls bedrogen door bazen met weinig scrupules die minder dan het minimumloon betalen, geen overuren uitbetalen, door huiseigenaars met al even weinig scrupules, die overdreven hoge huren vragen voor echte krotten en door tal van dieven en agressors: allemaal rekenen ze erop dat de angst van de immigranten voor de autoriteiten zo groot is, dat ze geen aanklacht durven in te dienen. De statistieken tonen aan dat de criminaliteit de neiging heeft om toe te nemen onder de tweede en derde generatie immigranten-families, niet vanwege het feit dat ze van immigranten afstammen, maar wel venwege hun voortdurende en verdrukkende armoede, de discriminatie en het gemis aan vooruitzicht als kansarme (4).

Het is belangrijk helder te zijn over het huidige bestaande verschil tussen het standpunt van de Kommunistische Linkerzijde en dat van alle antiracistische ideologieën (hoezeer zij ook beweren revolutionair te zijn). In plaats van de fundamentele eenheid van de arbeidersklasse te benadrukken, stellen zij verdeeldheid voor: zij berispen met moralistische argumenten de arbeiders die wantrouwend staan ten opzichte van de immigranten en niet het kapitalisme met zijn anti-immigratieracisme; ze gaan zelfs zover de arbeiders-immigranten te verheerlijken als helden die meer puur zijn dan de autochtone arbeiders. De 'antiracisten' steunen de arbeiders-immigranten tegen de autochtone arbeiders in plaats van de eenheid van de arbeidersklasse voorop te stellen. Zij leiden het klassebewustzijn van de arbeiders, op het vlak van haar 'politieke identiteit', af naar een nationale taal- of etnische 'identiteit' die doorslaggevend is, en niet het behoren tot dezelfde klasse. Deze giftige ideologie verkondigt dat arbeiders van een of ander land meer gemeen hebben met de bourgeoisie van hun land van afkomst, dan met andere arbeiders. Tegenover het ongenoegen van de arbeiders-immigranten, die blootgesteld worden aan de vervolgingen die ze moeten ondergaan, ketent het antiracisme hen aan de staat. De oplossing die wordt voorgesteld ten aanzien van de kwestie van de arbeiders-immigranten is onveranderlijk een beroep te doen op de burgerlijke legaliteit, of door hen te rekruteren voor de vakbonden, of door de wet op de immigratie te hervormen, of door hen te werven voor de verkiezingspolitiek of door de formele erkenning van de legale 'rechten'. Alles, behalve de klassenstrijd van een verenigd proletariaat.

De aanklacht door de Kommunistische Linkerzijde van de xenofobie en het racisme tegen de immigranten onderscheidt zich radicaal van deze antiracistische ideologie. Onze stellingname staat in directe, ononderbroken continuiteit met diegenen die de revolutionaire beweging verdedigd hebben sinds de Bond van Kommunisten en het Kommunistisch Manifest, de Eerste Internationale, de Linkerzijde van de Tweede Internationale, de IWW en de Kommunistische Partijen in hun beginfase. Onze tussenkomst benadrukt de fundamentele eenheid van het proletariaat, brengt de pogingen aan het licht van de bourgeoisie om de arbeiders onderling te verdelen, en verzet zich tegen het burgerlijk gezag, tegen soorgelijke politiek en 'interklassisme'. De IKS heeft deze internationalistische zienswijze bijvoorbeeld verdedigd in de Verenigde Staten door de kapitalistische manipulatie naar aanleiding van de betogingen in 2006 aan te klagen. Deze betogingen waren *"in grote mate een kapitalistische manipulatie"* zij *"heeft de betogingen uitgelokt, gemanipuleerd, gecontroleerd en openlijk gedirigeerd"*. Zij was doorspekt van nationalisme, *"hetzij het latino-nationalisme dat opkwam aan het begin van de betogingen of de misselijkmakende rij van betogers die hun recent amerikanisme kwamen betuigen"* die *"als doel had elke mogelijkheid voor de immigranten en de autochtone arbeiders om hun essentiële eenheid te erkennen volledig uit te sluiten"*.(5)

Wij moeten vooral de internationale eenheid van de arbeidersklasse verdedigen. Als internationale proletariërs dienen wij de internationale eenheid te verdedigen van de arbeidersklasse. Als internationale proletariërs verwerpen wij de burgerlijke ideologie et zijn constructies over 'culturele vervuiling', over 'vervuiling van taal', over 'nationale identiteit', over het 'wantrouwen ten opzichte van de vreemdelingen' of over de 'verdediging van de eigen gemeenschap of buurt'. Integendeel, onze interventie dient de historische verworvenheden van de arbeidersbeweging te verdedigen: arbeiders hebben geen vaderland; de rode draad in de geschiedenis van de arbeidersbeweging is de solidariteit en eenheid van de internationalistische klasse. Het proletariaat komt uit veel landen, spreekt veel talen, maar is één en dezelfde mondiale klasse die de historische verantwoordelijkheid heeft om het kapitalistisch systeem van uitbuiting en onderdrukking te bestrijden ■

Jerry Grevin / naar *Internationale Revue* nr. 140

(1) Zie *"2003-2004 Pew Hispanic Centre the Kaiser Family Foundation Survey of Latinos: Education"* en Rabat, reuben G., Massy, Douglas, S. and Bean, Frank D. *"Linguistic Life Expectancies: Immigrant Language Retention in Southern California. Population and Development"*, 32 (3): 4.7-460, september 2006.

(2) Problems and Priorities, PollingReport.com.

(3) *Sunday Express*, 6 april 2008.

(4) States News Service, Immigration Fact Check: *"Responding to Key Myths"*, 22 juni 2007.

(5) *Internationalism*, nr.139, zomer 2006: "Immigrant demonstration: YES to the unity with the working class! No to the exploiters!".

POLEN, AUGUSTUS 1980

30 jaar geleden, het wereldproletariaat deed opnieuw ervaring op met de massastaking

30 jaar geleden, gedurende de zomer van 1980, hield de arbeidersklasse in Polen de wereld in spanning. Een reusachtige stakingsbeweging verbreidde zich over het land: verschillende honderdduizenden arbeiders gingen in verschillende steden in wilde staking, ze deden daarmee de heersende klasse beven, in Polen zowel als in andere landen.

Wat gebeurde er in augustus 1980?

De arbeiders in verschillende fabrieken reageren met spontane stakingen op de aankondiging van een stijging van de vleesprijzen. Op 1 juli gaan de arbeiders van Tczew bij Gdansk en van Ursus in een voorstad van Warschau in staking. Bij Ursus worden algemene vergaderingen gehouden, een stakingscomité wordt gekozen en gemeenschappelijke eisen worden voorop gesteld. Gedurende de volgende dagen blijven de stakingen uitbreiden: Warschau, Lodz, Gdansk enz. De regering probeert verdere uitbreiding tegen te houden door snel toegevingen te doen, zoals loonsverhogingen. Half juli gaan de arbeiders van Lublin, een belangrijk spoorknooppunt, in staking. Lublin ligt op de spoorlijn die Rusland verbindt met Oost-Duitsland. In 1980 was dat een vitale verbinding voor de bevoorrading van de Russische troepen in Oost-Duitsland. De eisen van de arbeiders waren: geen repressie tegen de stakende arbeiders, terugtrekking van de politie uit de fabrieken, loonsverhoging en vrije verkiezingen voor de vakbonden.

Wat de kracht uitmaakte van de arbeiders

De arbeiders hadden de lessen getrokken uit de strijd in 1970 en 1976 (1). Ze zagen duidelijk dat, telkens zij eisen stelden, het officieel vakbondsapparaat aan de kant stond van de stalinistische staat en de regering. Daarom namen ze in de zomer van 1980 direct zelf het initiatief tot de strijd. Ze wachtten niet op instructies van hogerhand, ze stapten samen op, hielden algemene vergaderingen om zelf te beslissen over plaats en ogenblik van hun strijd.

Gemeenschappelijke eisen werden voorop gesteld op massavergaderingen. Een stakingscomité werd gevormd. In het begin stonden economische eisen centraal.

De arbeiders zijn vastbesloten. Ze willen geen herhaling van de bloedige onderdrukking van de strijd zoals in 1970 en 1976. In het industriecentrum Gdansk-Gdynia-Sopot wordt een interbedrijfsstakingcomité (MKS) gevormd: het bestaat uit 400 leden (twee afgevaardigden per bedrijf). Gedurende de tweede helft van augustus komen telkens 800 tot 1000 afgevaardigden samen. Elke dag worden algemene vergaderingen gehouden op de Lenin scheepswerven. Luidsprekers zijn geïnstalleerd om iedereen toe te laten de discussies van de stakingscomités te volgen, en ook de onderhandelingen met vertegenwoordigers van de regering. Daarna worden ook microfoons geïnstalleerd buiten de zaal waar het MKS samenkomt, zodat de arbeiders die aanwezig zijn op de algemene vergaderingen rechtstreeks kunnen tussenkomen in de MKS-discussies. 's Avonds keren de afgevaardigden, vaak voorzien van cassettes met opnames van de debatten, terug naar hun werkplaats om de discussies en de situatie daar voor te stellen aan 'hun' algemene vergadering in hun bedrijf, waarmee ze hun mandaat verantwoorden voor die vergadering.

Dat zijn de middelen die ervoor zorgen dat zoveel mogelijk arbeiders kunnen deelnemen aan de strijd. De afgevaardigden leggen verantwoording af over het mandaat dat ze gekregen hebben, zijn op elk moment afzetbaar en de algemene vergaderingen beslissen steeds soeverein. Al deze praktijken staan compleet vierkant tegenover de vakbondspraktijk.

Op dat ogenblik, nadat de arbeiders van Gdansk-Gdynia-Sopot zich verenigd hebben, breidt de beweging uit naar andere steden. Om de communicatie tussen de arbeiders te saboteren, verbreekt de regering op 16 augustus de telefoonverbindingen. Onmiddellijk dreigen de arbeiders ermee hun beweging nog verder uit te breiden als de regering de lijnen niet direct weer openstelt. Die geeft toe.

De algemene vergadering beslist dan een arbeidersmilitie op de been te brengen. Terwijl het alcoholverbruik algemeen verbreid is, wordt collectief besloten alcohol te verbieden. De arbeiders beseffen dat ze een klaar hoofd moeten hebben in hun confrontatie met de regering.

Wanneer de regering met repressie dreigt in Gdansk, verklaren de spoorlui van Lublin: *"Als de arbeiders van Gdansk lijfelijk aangevallen worden, en als een enkele arbeider een haar gekrenkt wordt, zullen we de strategisch meest belangrijke spoorlijn tussen Rusland en Oost-Duitsland lamleggen."*

In bijna alle belangrijke steden zijn de arbeiders in beweging. Meer dan een half miljoen van hen begrijpen dat ze de enige kracht in het land zijn die in staat is zich tegen de regering te verzetten. Ze voelen wat hen die macht geeft:

- de snelle uitbreiding van de beweging in plaats van het uitputten ervan in gewelddadige botsingen zoals in 1970 en 1976;
- hun zelforganisatie, dat wil zeggen hun vermogen om zelf het initiatief te nemen in plaats van op de vakbonden te rekenen;
- het houden van algemene vergaderingen waarin ze hun krachten kunnen verenigen, controle uitoefenen over de beweging, ervoor zorgen dat de grootst mogelijke massa deelneemt en dat allen getuige zijn van de onderhandelingen met de regering.

En de uitbreiding van de beweging was inderdaad het beste wapen van solidariteit; de arbeiders beperkten er zich niet toe steunverklaringen af te leggen, ze namen zelf het initiatief tot strijd. Die dynamiek maakte het mogelijk een andere krachtsverhouding te ontwikkelen. Zolang de arbeiders op zo massale en eengemaakte wijze strijd voerden, kon de regering niet tot repressie overgaan. Gedurende de zomerstakingen, toen de arbeiders op eensgezinde wijze de regering confronteerden, werd geen enkele onder hen getroffen of gedood. De Poolse bourgeoisie begreep dat ze zich een dergelijke fout niet kon veroorloven, maar dat ze de arbeidersklasse van binnenuit moest verzwakken.

De reactie van de bourgeoisie: isolement

Het gevaar dat de strijd in Polen vertegenwoordigde, kan afgewogen worden aan de reacties van de buurlanden. De grenzen tussen Polen en Oost-Duitsland, Tsjechoslowakije en de Sovjet-Unie werden onmiddellijk gesloten. En de bourgeoisie had goede redenen om tot die maatregel over te gaan! In het steenkoolbekken bij Ostrava in Tsjechoslowakije waren de mijnwerkers, het voorbeeld van Polen volgend, ook in staking gegaan. In de Roemeense mijnregio's, in Togliattigrad in Rusland, gingen de arbeiders dezelfde weg op. Ook al zijn er in West-Europa geen stakingen uit directe solidariteit met de strijd van de arbeiders in Polen, dan nemen de arbeiders in verschillende landen wel de ordewoorden over van hun klassebroeders in Polen. In Turijn kon men in september 1980 de arbeiders horen scanderen: "Gdansk toont ons de weg".

Hoe de beweging gesaboteerd werd

Terwijl er in het begin geen syndicale invloed was, zetten de leden van de 'vrije vakbonden')(2) zich in om de strijd tegen te werken. In het begin werden de onderhandelingen op openlijke wijze gevoerd, maar na verloop van tijd werd beweerd dat 'deskundigen' nodig waren om de details uit te werken van de onderhandelingen met de regering. Het werd de arbeiders steeds moeilijker gemaakt de onderhandelingen te volgen, laat staan eraan deel te nemen. De luidsprekers die de discussies weergaven werkten niet meer tengevolge van 'technische' problemen. Lech Walesa, lid van de 'vrije vakbonden', werd tot leider van de beweging gekroond dankzij het feit dat hij door de directie van de scheepswerven van Gdansk ontslagen werd. De nieuwe vijand van de arbeidersklasse, de 'vrije vakbond', had zijn best gedaan om de beweging te infiltreren en begon nu zijn sabotagewerk. Zo zette hij zich in om de arbeiderseisen helemaal te verdraaien. Terwijl economische en politieke eisen eerst bovenaan de lijst stonden, drongen de 'vrije vakbond' en Walesa nu aan op de erkenning van de 'onafhankelijke' vakbonden, waarmee ze de economische en politiek eisen naar het tweede plan verschoven. Ze volgden de oude 'democratische' tactiek: verdediging van de vakbonden in plaats van de arbeidersbelangen.

De ondertekening van de akkoorden van Gdansk op 31 augustus markeerde de uitputting van de beweging (ook al bleven de stakingen op andere plaatsen nog enkele dagen duren). Het eerste punt van die akkoorden keurde de oprichting goed van een 'onafhankelijke en zelfbeheerde' vakbond die de naam Solidarnosc kreeg. De 15 leden van het MKS-presidium (interbedrijfs-stakingscomité) vormen de leiding van de nieuwe vakbond. Omdat het voor de arbeiders duidelijk was dat de officiële vakbonden aan de kant stonden van de staat, dachten de meesten onder hen nu dat de pas opgerichte vakbond Solidarnosc, 10 miljoen arbeiders sterk, niet corrupt was en hun belangen zou verdedigen. Ze hadden de ervaring niet opgedaan die de arbeiders in het Westen hadden , geconfronteerd met tientallen jaren van 'vrije' vakbonden. Terwijl Walesa toen al beloofde: *"We willen een tweede Japan bouwen en voorspoed voor allen creëren"* en vele arbeiders, door hun gebrek aan ervaring met de werkelijkheid van het kapitalisme in het Westen, grote illusies konden koesteren, vervulden Solidarnosc met Walesa aan het hoofd de rol van pompiers voor het kapitalisme om de strijdwil van de arbeiders te blussen. Die illusies binnen de arbeidersklasse in Polen waren niets anders dan het gewicht en impact van de democratische ideologie op dit deel van het wereldproletariaat. Het vergif van de democratie dat al zo sterk was in de westerse landen, kon enkel nog sterker zijn in Polen, na vijftig jaar stalinisme. Dat hadden de Poolse en de wereldbourgeoisie zeer goed begrepen. Deze democratische illusies waren de voedingsbodem waarop de bourgeoisie en haar vakbond Solidarnosc hun arbeidersvijandige politiek hebben kunnen ontwikkelen en de repressie ontketenen.

In de herfst van 1980, toen de arbeiders opnieuw in staking gingen om te protesteren tegen de akkoorden van Gdansk, nadat ze vaststelden dat zelfs met een 'vrije' vakbond aan hun zijde hun situatie erop verslechterd was, begon Solidarnosc zijn ware gelaat al te tonen. Net na het einde van de massastaking vloog Walesa van her naar der in een legerhelikopter om de arbeiders op te roepen hun stakingen dringend stop te zetten. *"Wij hebben geen behoefte meer aan andere stakingen want die kunnen ons land in de afgrond storten, men moet zich bedaren."*

Sinds zijn ontstaan is Solidarnosc begonnen de beweging te saboteren. Telkens het mogelijk is, ontneemt hij de arbeiders het initiatief, en verhindert hen nieuwe stakingen te ontketenen.

In december 1981 kan de Poolse bourgeoisie eindelijk de repressie ontketenen tegen de arbeiders. Solidarnosc heeft zijn best gedaan om de arbeiders politiek te ontwapenen. Terwijl gedurende de zomer van 1980 geen enkele arbeider getroffen of gedood werd dankzij de zelforganisatie en de uitbreiding van de strijd, en omdat er toen geen vakbond was om de arbeiders in te kaderen, werden in december 1981 meer dan 1200 arbeiders vermoord, honderdduizenden werden in de gevangenis geworpen of tot ballingschap gedreven.

Als Lech Walesa, de voormalige leider van Solidarnosc, later aan het hoofd gekozen wordt van de Poolse regering, is dat juist omdat hij getoond heeft een voorbeeldig verdediger te zijn van de belangen van de Poolse staat in zijn functie van vakbondsleider.

De historische betekenis van deze strijd

Ook als er ondertussen 30 jaar verlopen zijn, en hoewel veel arbeiders die deelgenomen hebben aan de stakingsbeweging destijds nu werkloos geworden zijn of tot emigratie gedwongen, blijft hun ervaring van onschatbare waarde voor heel de arbeidersklasse. Zoals de IKS al in 1980 schreef, *"vertegenwoordigt de strijd in Polen op alle punten een grote stap voorwaarts in de strijd van het proletariaat op wereldvlak, daarom zijn deze gevechten de belangrijkste sinds een halve eeuw"*(Resolutie over de klassestrijd, IVe Congres van de IKS, 1980, *International Review* nr. 26). Ze waren het hoogtepunt van een internationale strijdgolf. Zoals we stelden in ons rapport over de klassestrijd in 1999 op ons XIIIe Congres: *"De historische gebeurtenissen op dit niveau hebben gevolgen op lange termijn. De massastaking in Polen leverde het definitieve bewijs dat de klassestrijd de enige kracht is die de bourgeoisie ertoe kan brengen haar imperialistische rivaliteit opzij te zetten. Ze heeft in het bijzonder aangetoond dat het Russisch blok – door zijn positie van zwakheid historisch gedwongen de 'agressor' te zijn in elke oorlog – niet in staat was zijn groeiende economische crisis te beantwoorden met een politiek van militaire expansie. Duidelijk gezegd konden de arbeiders van het Oostblok (en van Rusland zelf) niet compleet als kanonnenvlees dienen in wat voor toekomstige oorlog dan ook voor de glorie van het 'socialisme'. In die zin was de massastaking in Polen een machtige factor in de implosie die het Russisch imperialistisch blok trof"(International Review nr. 99, 1999)* ■

IKS

(1) Gedurende de winter 1970-71 gingen de arbeiders van de scheepswerven aan de Baltische zee in staking tegen de verhoging van prijzen van basisproducten. Eerst reageerde het stalinistisch regime met felle repressie tegen de betogingen, waarbij honderden doden vielen, met name in Gdansk. De stakingen hielden echter nog niet op. Tenslotte werd partijleider Gomulka afgezet en vervangen door een 'sympathieker' personage, Gierek. Deze laatste discussieerde 8 uur met de arbeiders van de scheepswerven in Szczecin voor hij hen ervan kon overtuigen het werk te hervatten. Natuurlijk duurde het niet lang voor hij de beloften vergat die hij daarbij gedaan had. In 1976 lokten nieuwe brutale economische aanvallen in verschillende stakingen uit, met name in Radom en Ursus. De repressie maakte opnieuw tientallen doden.

(2) Het ging niet echt om een vakbond, maar om een kleine groep arbeiders die, in samenwerking met het KOR (comité ter verdediging van de arbeiders) dat door intellectuelen van de democratische oppositie gevormd werd na de repressie van 1976, ijverden voor de legalisering van een onafhankelijk syndicalisme.

vervolg van p.8

hielden ons vast tot ongeveer 11u30 van de volgende morgen, en lieten ons toekijken hoe onze makkers verkoolden. Wij telden daar meer dan 25 schepen. Er was geen reden om ons daar vast te houden". Bij aankomst werden zij apart genomen en moesten zij eerst op band opgenomen interviews afleggen, vooraleer zij de toestemming kregen om hun families te zien. Zij mochten op geen enkele manier met hen in verbinding komen. Deze ramp volgt op een recente ontploffing in de koolmijn van West-Virginia en het is overduidelijk dat de autoriteiten de oliearbeiders wilden ondervragen vooraleer zij er met iemand konden over spreken, om iedere twijfel over de ware toedracht van het 'ongeval' te kunnen opvangen.

Dit volstaat ruimschoots om het wegkwijnende systeem waarin wij leven aan te klagen. Maar daar houdt het niet mee op. De hoeveelheid weggutsende olie zou wel eens 10 keer hoger kunnen zijn dan de officiële schattingen. Bevindingen van experten doen vermoeden dat de BP olielek reeds veel groter is dan het ongeval met de Exxon Valdez in Alaska, in 1989, waarbij 250.000 vaten olie verspild werden en waar, 21 jaar later, vandaag nog altijd resten van gevonden worden. Wetenschappelijke schattingen, die juister zijn dan de leugens die door BP verspreid worden in een poging om hun verantwoordelijkheid te beperken en hun imago op te poetsen van een 'milieuverantwoordelijke' oliereus, stellen dat de hoeveelheid aan olie en gas die vrijgekomen is tussen 56.000 en 100.000 vaten per dag bedraagt. Terwijl BP nog altijd beweert dat er maar 5.000 vaten per dag zouden vrijkomen!

Natuurlijk heeft BP reeds een waslijst van inbreuken, maar zij hebben vele medeplichtigen, waaronder de VS-staat de grootste is. Een van de grootste olierafinaderijen van BP in de VS ontplofte in maart 2005 en veroorzaakte daarbij 15 doden, verwonde 180 mensen en dwong duizenden bewoners om zich schuil te houden in hun woningen. Het incident was het toppunt van een serie van minder ernstige ongevallen in de raffinaderij, en de technische problemen werden door het management terzijde geschoven. Onderhoud en veiligheid op het bedrijf waren afgevoerd als een kostenbesparende maatregel, en de verantwoordelijkheid berustte uiteindelijk bij de managers in Londen. Er zijn verschillende onderzoeken geweest over de ramp en tenslotte pleitte de maatschappij schuldig voor een misdadige schending van de Clean Air Act. Ze werden beboet met 50 miljoen $ en veroordeeld tot 3 jaar op proef. Op 30 oktober 2009, beboette de US Ocupational Safety en Hazards Administration (OSHA), BP voor een bijkomende 87 miljoen $ – de grootste boete in de geschiedenis van de OSHA – omdat zij geen gevolg hadden gegeven aan de verbetering van de veiligheidsmankementen die aan het licht waren gekomen bij de ontploffing van 2005. Inspecteurs stootten op 270 veiligheidsovertredingen die voordien waren gesignaleerd en 439 nieuwe overtredingen. Het ongebreidelde cynisme van de kapitalisten maakt dat BP natuurlijk in beroep ging tegen deze boete!

De lijst van overtredingen door BP is eindeloos, en de lijst van geschillen tussen BP en de VS regering is indrukwekkend lang. Men zou zich er over kunnen verwonderen waarom zo een milieu-charlatan als BP door de VS nog toegelaten wordt om 40% van haar markt in handen te hebben in dit land. In feite komt het er op neer dat de VS, door uiterst laks op te treden omtrent milieu- en veiligheidsnormen, de allereerste medeplichtige is in de rampen die worden veroorzaakt door BP. Het komt de VS economisch zeker 'gunstiger' uit om zijn eigen olie te kunnen kopen van een maatschappij die deze produceert aan een lage kostprijs. De VS staat hen ook toe om delen van haar arbeid in onderaanneming te verlenen – zoals BP dat deed in het geval van Transocean en Halliburton – en BP opereert in de territoriale wateren van de VS. Hun faam van kwalijke praktijken, het schrappen van noodzakelijke kosten, gebruik van oude of slecht werkende installaties, en hun minachting voor de veiligheid van de arbeiders maken het BP inderdaad mogelijk om te produceren aan lage kostprijs! De weerslag is desalniettemin heel ernstig: het betekent dat de VS een technologische achterstand oploopt in de modernisering van zijn eigen productieapparaat voor olieboring en dit in de context van een wereld waar de nood aan de goedkoopste bronnen van beschikbare energie, namelijk olie nog nooit zo hoog was.

Dit ligt aan de basis van de huidige hervormingswet omtrent energie, die door de Obama-administratie voorgesteld wordt. In de context van een toenemende economische crisis, heeft de VS een schrijnende nood om zijn competitieve snedigheid op de wereldmarkt te herwinnen. De meningsgeschillen zijn niet vreemd aan de betrokkenheid van de VS en Groot-Brittannië bij de Baku-Tiblisi-Cheyhan pijpleiding bijvoorbeeld. Dit is een doorn in de oog van de VS, nu deze proberen de controle te verwerven over de grondstoffen, waar de Europese staten en China nood aan hebben. Dit is de reden waarom het verkeerd zou zijn te geloven dat de acties die worden ondernomen door de VS agentschappen die er op gericht zijn om het Engelse BP's ergste slechte gedrag te beboeten, een weerspiegeling zouden zijn van de bekommernis van de staat over de veiligheid van het leefmilieu en de mensenlevens. De VS heeft in tegendeel van deze ecologische ramp gebruik gemaakt om zijn eigen imago op te vijzelen als 'kampioen van de milieubescherming' en hun gezag te vestigen in een industrie die van levensbelang is voor haar competitiviteit op de wereldmarkt. Zij zijn inderdaad dergelijke rampen aan het omvormen tot wapens van hun handelsoorlog tegen andere landen, in het geval van BP, tegen Groot-Brittannië.

Net als andere kapitalistische landen weten de VS perfect dat de afhankelijkheid van olie, niet zo vlug zal verdwijnen onder de huidige kapitalistische omstandigheden, en nog minder op een moment van zijn meest acute economische crisis. Olie is de enige energiebron die hen een competitief voordeel kan geven, ongeacht de kost voor het leefmilieu en de mensen. Om die reden is het onmiddellijke antwoord van de Obama-administratie een moratorium op het verbod van boren op zee, dat hij pas een maand tevoren had toegestaan. Tijdens zijn presidentscampagne liet Obama de kiezers geloven dat hij er gekant was tegen de verhoging van de kernenergie, de olie- en gaswinning, het delven van kolen als energiebronnen, de drijfriemen van de Amerikaanse economie. Bovendien had hij beloofd te investeren in hernieuwbare energiebronnen en een expansie van de 'groene' technologie. Maar van zodra hij verkozen was, heeft hij 'toegegeven' dat de VS een dergelijke hervorming van hun economie niet konden doorvoeren zonder aan competitiviteit in te boeten op wereldvlak.

Het kapitalisme zal nooit 'groen' worden. Zijn veronachtzaming van mens en natuur spat elke dag meer uit elkaar spatten. Deze gebeurtenis legt eens te meer het bankroet en het irrationele karakter van het kapitalisme bloot voor de ogen van de arbeidersklasse. Het zet ons aan om na te denken over de toekomst van het kapitalisme en de mensheid. Het is hoog tijd dat wij het kapitalisme vernietigen, voor het ons vernietigt ■

Ana / 19.5.2010

Turkije: Solidariteitsoproep voor een 'Platform van Strijdende Arbeiders'

Een aantal strijdbare arbeiders uit recente stakingsbewegingen in Turkije van het Nationaal Tabak en Alcohol Monopoly (TEKEL), die van de Dienst van Waters en Rioleringen van Istanbul (ISKI), de brandweer, de arbeiders van Sinter Metal, het gemeentepersoneel van Esenyurt, de bouwvakkers van Marmaray, de vuilnisophalers, het personeel van de Turkse Raad voor Wetenschappelijk en Technologisch Onderzoek (TUBITAK) en arbeiders van ATV-Sabah News Corporation, zijn bijeengekomen en hebben een arbeidersgroep opgericht met de naam **Platform van Strijdende Arbeiders**. Een groep van arbeiders van TEKEL heeft gewerkt aan de oprichting van een comité om de lessen te trekken uit de strijd waarin zij verwikkeld waren en het Platform van Strijdende Arbeiders is een belangrijke etappe bij het scheppen van banden met andere arbeiders. In het bijzonder met diegenen die strijden tegen de bepalingen en voorwaarden die recent werden ingevoerd door de 4-C (1), die in wezen neerkomt op een veralgemeende aanval op alle arbeiders van de openbare sector, met een loonvermindering, het toestaan van overplaatsing van arbeiders, de verplichting tot niet betaalde overuren, het recht voor de directie om arbeiders tijdelijk te ontslaan en het toelaten van willekeurige ontslagen.

De arbeiders van dit platform lanceren een oproep voor geldelijke steun om te kunnen bijdragen tot deze strijd. Wij houden er aan te onderstrepen dat zij geen geld vragen om zich te voeden tijdens een staking. Ook al kan dit type van solidariteit heel belangrijk zijn, zeer dikwijls komt het nooit terecht bij de stakers die in strijd zijn, en zelfs als dat toch het geval is, kan het nauwelijks het lijden verlichten van tienduizenden families die door deze grote staking getroffen zijn. Wat zij verwachten is dat het geld het hen mogelijk zal maken om de activiteiten te organiseren die noodzakelijk zijn voor de strijd. Turkije is een zeer groot land (reizen door Turkije is zoals het reizen van Londen naar Warschau), en TEKEL bijvoorbeeld, is een bedrijf met arbeiders over heel het land. Reizen om vergaderingen te kunnen bijwonen kost geld, net zoals het organiseren van de verspreiding van pamfletten, afficheren, of het houden van openbare bijeenkomsten. Na een lange strijd in een van de armste landen van Europa beschikken de arbeiders over weinig geld.

Wees niet ontmoedigd als u niet veel kan missen. Denk er aan dat Turkije een van de armste landen is van Europa en dat zelfs een klein beetje geld veel kan bewerkstelligen. De prijs bijvoorbeeld van een pakje sigaretten en een biertje in Europa kan voldoende zijn om een werknemer naar een vergadering te kunnen sturen in een andere stad.

Om direct geld op te sturen naar het **Platform van Strijdende Arbeiders**, ga daarvoor naar de het Engelstalige deel van onze website, in het kader rechts '*Support Tekel Workers' Group*'■

IKS / 13.05.2010

(1)Administratieve naam van de recente hervorming van het ambtenarenregime.

Lees ook op online Internationalism.org

*TURKIJE: SOLIDARITEIT MET HET VERZET VAN DE TEKEL ARBEIDERS TEGEN REGERING EN VAKBONDEN!

*DE ARBEIDERSKLASSE KOMT STEEDS MEER IN DE KRINGLOOP VAN DE ARMOEDE TERECHT

*HET KOMMUNISME IS GEEN MOOI IDEAAL, MAAR EEN MATERIËLE NOODZAAK [SAMENVATTING VAN BAND I]

*HET KOMMUNISME IS GEEN MOOI IDEAAL, HET STAAT OP DE DAGORDE VAN DE GESCHIEDENIS [SAMENVATTING VAN BAND II, DEEL1+2]

*BEZUINIGINGEN BEANTWOORDEN MET STRIJD!

*DE ANARCHISTEN EN DE OORLOG (DEEL I,II,III EN IV)

*KOMMUNISTISCHE LINKERZIJDE EN INTERNATIONALISTISCH ANARCHISME (DEEL I EN II)

Lees ook de selectie gemaakt naar aanleiding van de ontmoetings- en discussiedag augustus 2010:

DE IKS OP HET INTERNET

internationalism.org
E-mail: belgie@internationalism.org

JAARABONNEMENTEN

Alle prijzen in euros	België	Steun abonnem.	Europa	Wereld	Air Mail Wereld
Internationalisme (4 nrs)	6	10	10	15	20
Internationale Revue (FR/ENG/ESP - 4 nrs)	15,5	25	15,5	17	20
Internationalisme + Internationale Revue	22	40	25	32	40

Verspreidersabonnement
vanaf 2e Internationalisme : 1,0 EUR per bijkomend nummer
vanaf 2e Internationale Revue : 2,5 EUR per bijkomend nummer.
Verzending onder gesloten omslag
Internationalisme of Internationale Revue : België : + 8,5 EUR
Internationalisme vorige jaargangen: 0,50 EUR

Voor de territoriale IKS-pers in andere landen: contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling
Abonnementen door storting op rekening 000-3351977-45
van Internationalisme, PB 94, 2600 Berchem/Antwerpen

OPROEP AAN DE LEZERS

Het is nog steeds met beperkte krachten dat de revolutionnairen vandaag het hoofd moeten bieden aan een ontzaglijk grote opgave. Daarom doen wij een beroep op al onze lezers, op al onze sympathisanten om mee te werken aan de verspreiding van onze publicaties. Alle informatie waarover je beschikt van wat er rondom je gebeurd, alle verslagen van discussies die je voert zijn uitermate nuttig, als bijdrage aan de antwoorden op de moeilijkheden waartegen het proletariaat vandaag aankijkt. Tenslotte is een goede verdeling van onze pers uiterst belangrijk. Je kan ons hierbij helpen door mee te werken aan de verdeling in boekhandels en kiosken, en de goede verdeling ervan energiek en met regelmaat samen met ons mee opvolgen. We herhalen ook nogmaals onze vraag om je kritiek en commentaar op onze pers te laten kennen.

OPROEP TOT HET STEUNFONDS

Ons bijstaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionnaire organisatie enkel dankzij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.
Wij zien uw bijdragen tegemoet op bankrekening nr 000-3351977-45 tnv. Internationalisme, PB 94, 2600 Berchem/Antwerpen of tijdens een van onze tussenkomsten.

STEUNFONDS

Stand 1 meifeest ABVV Brussel (01.05)	1,10
Ontmoetings- en discussiedag (28.08)	652,95
TOTAAL MEI- AUGUSTUS 2010	654,05
ALGEMEEN TOTAAL 2010	850,48
(+SOLIDARITEITSFONDS	55,00)

Internationale Revue

3 EURO

142 — 3e kwartaal 2010

Engels/Spaans/Frans

Het kapitalisme zit in een doodlopend straatje.
Noch de soberheidskuren noch de relanceplannen zullen er iets aan veranderen

Wat zijn de arbeidersraden? (III)
De revolutie van 1917 juli tot oktober:
Van de vernieuwing van de arbeidersraden tot de machtsovername

Verval van het kapitalisme
Rosa Luxemburg en de grenzen van de kapitalistische expansie

De kommunistische Linkerzijde in Rusland
Het Manifest van de 'Arbeidersgroep' van de Russische Kommunistische Partij

Geschiedenis van de arbeidersbeweging:
De linkerzijde van de Kommunistische Partij van Turkije

Nederlands

22 — 2010

Tegenover een steeds duidelijker bankroet van het kapitalisme...
Slechts één toekomst, de klassenstrijd!

18e congres van de IKS
Naar een hergroepering van de internationalistische krachten

18e congres van de IKS
Resolutie over de internationale situatie

De strijd van het marxisme tegen de godsdienst
Economische slavernij is de onderliggende oorzaak van de religieuze misleiding

Anton Pannekoek
Darwinisme en marxisme (Deel II)

Extra bijlage:
Het kommunisme is geen mooi ideaal, maar een materiële noodzaak
[samenvatting van Band I]

Het kommunisme is geen mooi ideaal, het staat op de dagorde van de geschiedenis
[samenvatting van Band II, deel1+2]

PUBLIEKE BIJEENKOMSTEN

- te Brussel : zaterdag 16 oktober, 15u, Kulturencentrum Pianofabriek, Fortstraat 35a, 1060 St-Gillis

Belgen, Vlamingen, Walen: de arbeidersklasse heeft geen vaderland! De nationalistische misleiding belet de ontwikkeling van een eensgezind arbeidersverzet tegen de aanvallen!

Om het even wie de laatste tijd de burgerlijke media gevolgd heeft, moet wel geloven dat België de enige plaats ter wereld is waar men geen weerslag ondervindt van de wereldcrisis. Maar men ontkomt in België net zo min als elders in de rest van de Europese landen aan de veralgemeende aanvallen! Waarom staan dan toch alle schijnwerpers gericht op de spanningen tussen de gemeenschappen en taalgroepen? De geschiedenis van de laatste 50 jaar leert ons dat de bourgeoisie handig gebruik maakt van de interne verdeeldheid met een dubbel objectief: enerzijds om de bewustwording over de aanvallen en de centrale rol daarin van de staat af te remmen, en anderzijds om elke eensgezinde reactie van de arbeiders en elke uitbreiding van hun strijd te belemmeren. Komt hierover discussiëren op onze Publieke Bijeenkomst. Door deel te nemen kunnen wij samen de strijd versterken tegen dit nationalistisch vergif.

- te Amsterdam : zaterdag 11 december, 14u, De Badcuyp, 1e Sweelinckstr. 10, 1073 CH Amsterdam-Zuid

Oorlogen, ecologische rampen en armoede drijven miljoenen mensen op de vlucht
Welke solidariteit tegenover de massale vloed van vluchtelingen?

Hoe kunnen wij bijdragen tot de bewustwording dat de diepere redenen, die leiden tot deze ellende, te vinden zijn in het wegkwijnende kapitalistische systeem?
Hoe een krachtsverhouding ontwikkelen om zich te verweren tegen deze toestand?
Welke activiteit kunnen de revolutionairen ontwikkelen in deze strijd?

PERMANENTIES * ANDERE ACTIVITEITEN

- te Utrecht : zaterdag 23 oktober, de Vrije Boekenmarkt (zie concrete gegevens: Indymedia NL)
- te Rijsel (Lille): contacteer ons

DE MEEST RECENTE GEGEVENS: internationalism.org

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden, met uitzondering van Internationalism US

ACCION PROLETARIA
Apartado de Correos 258,
Valencia 46080, Spanje

COMMUNIST INTERNATIONALIST
(in Hindi)
POB 25, NIT,
Faridabad 121 00.
Haryana, INDIA

DÜNYA DEVRIMI, TURQUIE
Omwille van de politieke situatie is er geeen PB. Voor contact schrijven naar: het adres in Zwitserland of naar
turkiye@internationalism.org

INTERNACIONALISMO
Wegens de politieke omstandigheden in Venezuela is de postbus gesloten. Stuur de post naar het adres in Spanje of per e-mail aan
venezuela@internationalism.org.

INTERNATIONALISM
320 7th Ave. #211
Brooklyn, NY 11215, USA

INTERNATIONALISME
PB 94, 2600 Berchem/Antwerpen,

INTERNATIONELL REVOLUTION
IR, Box 21106,
10031 Stockholm, Zweden

INTERNASYONALISMO, PHILIPPINES
Omwille van de politieke situatie is er geeen PB. Voor contact schrijven naar: het adres in India of naar
philippines@internationalism.org

REVOLUCION MUNDIAL
Apartado de Correos 15-024,
C.P. 02600
Distrito Federal, Mexico, Mexico

REVOLUTION INTERNATIONALE
Mail Boxes 153
rue Damrémont, 108 - 75018 Paris,
Frankrijk

REVOLUÇÃO INTERNACIONAL, BRESIL
Voor contact schrijven naar:
brasil@internationalism.org

RIVOLUZIONE INTERNAZIONALE
CP 469, 80100 Napoli, Italië

WERELDREVOLUTIE
WR, PB 339, 2800 AH GOUDA, Nederland

WELTREVOLUTION
Postfach 410308, 50863 Köln 41, Duitsland

WELTREVOLUTION
Postfach 2216, CH-8026 Zürich, Zwitserland

WORLD REVOLUTION
BM Box 869, London WC1N 3XX, Groot Brittannië

WORLD REVOLUTION
(Australië)
oz@internationalism.org

BROCHURES - BOEKEN - TEKSTBUNDELS

Publicaties te bekomen op onze open bijeenkomsten en permanenties, in boekhandels of door storting (geef gewenste publicaties of abonnementen op) op rekening 000-3351977-45 van Internationalisme, PB 94, 2600 Berchem/Antwerpen (+2 EUR per brochure verzendkosten)

- **Platform en Manifest van de IKS** 2,50
- **Krisis en verval van het kapitalisme** 3,25
- **Natie of klasse?** 1,85
- **De vakbonden tegen de arbeidersklasse** 1,50
- **Organisation communiste et conscience de classe (eng / fr)** 2,50
- **De Britse Kommunistische Linkerzijde (eng)** 7,00
- **De Franse Kommunistische Linkerzijde (fr)** 6,00
- **De Italiaanse Kommunistische Linkerzijde (fr / eng)** 8,00
- **De Russische Kommunistische Linkerzijde (eng)** 10,00
- **De Hollands-Duitse Kommunistische Linkerzijde (fr / en)** 24,00
- **Tekstbundel: Het proletariaat tegenover de Belgische staat (1830 tot vandaag) en De sociaal-democratie in de 19e eeuw en de oprichting van de Belgische Werklieden Partij** 2,50
- **Tekstbundel: ecologie en kapitalisme** 2,00
- **Fascisme et démocratie, deux expressions de la dictature du capital** 4,50
- **La terreur stalinienne: un crime du capitalisme, pas du communisme** 3,00
- **Het Trotskisme tegen de arbeidersklasse (fr)** 2,50
- **De staat in de overgangsperiode van kapitalisme naar kommunisme (fr / en)** 3,00
- **Tekstbundel: Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie** 2,50

BOEKHANDELS DIE IKS-PERS VERKOPEN

Antwerpen:
- "Groene Waterman" Wolstraat 7
- "Dierckxsens" Melkmarkt
- "Van den Bosch" St Jacobsmarkt 1

Brussel:
- "La Borgne Agasse" Anoulstraat 30, 1050
- "Aden" avenue Bréart 44, 1060
- "Aurora" J.Voldersstraat, 1060
- "Tropismes" galerie des Princes 11, 1000
- "Press Shop" De Brouckèreplaats, 1000

Gent:
- "De Brug" Phoenixstraat 1
- "De Brug" Rijhovelaan 1
- "International Press Store" Rooigemlaan 501
- "WALRY-Nieuwscentrum" Zwijnaardsesteenweg 6

Luik:
- "Varia" rue des Mineurs 8
- "Pax" 4 place Cockerill
- "Livre aux Tresors" rue Sebastien Laruelle 4

Arbeiders aller landen, verenigt u !

INTERNATIONALISME

INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE STROMING

Immigratie en arbeidersbeweging (2e deel)

Geconfronteerd met het bestaan van verschillen in etniciteit, ras en taal onder de arbeiders, wordt de arbeidersbeweging, historisch geleid door het principe: 'de arbeiders hebben geen vaderland'. Een principe dat zowel het interne leven van de revolutionaire arbeidersbeweging als de tussenkomst van deze beweging in de klassenstrijd heeft beïnvloed. Elke toegeving ten opzichte van dit principe, betekent een capitulatie voor de burgerlijke ideologie.

De burgerlijke vertheoretisering van de anti-immigratie ideologie

De burgerlijke ideologen verdedigen het standpunt dat het karakter van de huidige massale emigratie naar Europa en de Verenigde Staten fundamenteel verschilt van die van voorafgaande periodes in de geschiedenis. Hierachter schuilt het idee dat de immigranten momenteel de gemeenschap, die hen opneemt, verzwakken en zelfs vernietigen, weigeren om zich te integreren in hun nieuwe maatschappij en haar politieke en culturele instellingen verwerpen. In Europa verdedigt het boek van Walter Laqueur, *The Last Days of Europe: Epitaph for an Old Continent*, verschenen in 2007, het standpunt dat de immigratie van moslims verantwoordelijk is voor de achteruitgang van Europa.

Samuel P. Huningue, professor in de politieke wetenschappen, verdedigt in zijn boek, *Who Are We: The Challenges to America's National Identity*, gepubliceerd in 2004, de visie dat de reeds generatielange 'opsplitsing' en de verdeling van de Amerikaanse maatschappij volgens de raciale scheidslijnen van blank/zwart, nu dreigt te worden vervangen door een culturele 'opsplitsing'. Er dreigt volgens hem nu een verdeling tussen de Spaanssprekende immigranten en de gewortelde Engelssprekende Amerikanen, waardoor de nationale Amerikaanse cultuur op het spel gezet wordt.

Aan het einde van de jaren 1970 was hij, onder de Carter-regering, politieke coördinator voor de Raad van Nationale Veiligheid. In 1993 schreef hij een artikel in Foreign Affairs, dat nadien omgezet werd in een boek, getiteld: *The Clash of Civilizations and the Remaking of World Order*. Hierin ontwikkelde hij de stelling dat, na de ineenstorting van de Sovjet-Unie, de ideologie niet langer de belangrijkste basis zou worden voor conflicten in de wereld, maar de cultuur. Hij voorzag dat een naderende civilisatie-schok tussen de Islam en het Westen een internationaal conflict zou veroorzaken. Alhoewel Huntington's visie van 2004 op de kwestie van de immigratie door de intellectuelen, gespecialiseerd in de studie van volkeren en de kwesties van immigratie en assimilatie, grotendeels terzijde werd geschoven, werden zijn visies ruim verspreid door de media en de politieke deskundigen rondom Washington.

De protesten van Huntington tegen het feit dat de anderstalige immigranten zouden weigeren om Engels te leren, de assimilatie zouden tegenwerken en zouden bijdragen aan de politieke vervuiling, zijn niets nieuws in de Verenigde Staten. Op het einde van de jaren 1700 vreesde Benjamin Franklin dat Pennsylvanië zou worden overspoeld door een golf van Duitse immigranten. *"Waarom moet Pennsylvanië"* vroeg Franklin, *"gesticht door de Engelsen, waarom moet zij een kolonie van vreemdelingen worden die weldra zo talrijk zullen zijn, dat zij ons zullen germaniseren eerder dan dat wij hen anglicaniseren?"* In 1896 waarschuwde de invloedrijke economist Francis Walker, president van het Massachusetts Institute of Technology (MIT), ervoor dat het Amerikaanse staatsburgerschap omlaag gehaald zou kunnen worden door *"de tumultueuze toegang van scharen onwetende en mishandelde boeren uit Oost- en West Europa"*. President Théodore Roosevelt was zo geërgerd door de toevloed van anderstalige immigranten, dat hij voorstelde dat: *"aan alle immigranten die hier komen, moet worden geëist dat ze binnen de vijf jaar Engels leren, of ze verlaten het land"*. Arthur Schlesinger Senior, historicus aan de Harvard Universiteit, betreurde op dezelfde wijze de sociale, culturele en intellectuele 'minderwaardigheid' van de Zuid- en Oost-Europese immigranten. Al de klachten en angstreacties van gisteren zijn, merkwaardig genoeg, gelijk aan die van Huntington vandaag.

De historische realiteit heeft deze xenofobe angst nooit gelijk gegeven. Zelfs indien er altijd in elke groep van immigranten, een gedeelte heeft bestaan die ten koste van alles Engels wilde leren, om zich snel te assimileren en om economisch te slagen, is die assimilatie steeds gradueel verlopen - in het algemeen over een periode van drie generaties. De volwassen immigranten behielden in de Verenigde Staten over het algemeen hun moedertaal en hun culturele tradities. Ze woonden in immigrantenwijken waar ze hun moedertaal spraken in hun gemeenschap, in winkels, in de religieuze bijeenkomsten, enzovoort. Ze lazen boeken en dagbladen in hun eigen moedertaal. Hun kinderen, jong geïmmigreerd of geboren in de Verenigde Staten, waren meestal tweetalig. Zij leerden Engels op school en in de 20e eeuw waren ze wel omgeven door de Engelse massacultuur, maar spraken thuis nog de taal van hun ouders en trouwden meestal binnen hun etnische gemeenschap. Bij de derde generatie verloren de kleinkinderen van de immigranten meestal de gewoonte om de taal van hun grootouders te spreken en neigden ertoe enkel nog Engels te spreken. Hun culturele assimilatie werd gekenmerkt door een groeiende tendens om buiten hun oorspronkelijke, etnische gemeenschap te trouwen. Volgens een recente studie *Pew Hispanic Centre van de Princeton University* (1), lijken de assimilatieontwikkelingen in de huidige periode in de Verenigde Staten zich op dezelfde wijze voort te zetten, ondanks de belangrijke invloed van Spaanstaligen op de immigratie van de laatste jaren.

Maar zelfs als de huidige immigratiegolf kwalitatief anders is dan de vorige, wat is daar nu zo belangrijk aan? Als de arbeiders geen vaderland hebben, waarom zouden wij dan bezorgd zijn over het vraagstuk van assimilatie? Engels heeft in de jaren 1880 de Amerikanisering verdedigd, niet als doel op zich, als een soort tijdloos principe van de arbeidersbeweging, maar als een middel om een socialistische massabeweging op te bouwen. Het idee dat de Amerikanisering een noodzakelijke eerste voorwaarde zou zijn om de eenheid van de arbeidersklasse te ontwikkelen, is in het begin van de 20e eeuw door de praktijk van de arbeidersbeweging zelf weerlegd: zij heeft ondubbelzinnig aangetoond dat de arbeidersbeweging de diversiteit en het internationale karakter van het proletariaat kan omvatten en een verenigde beweging kan opbouwen tegen de heersende klasse.

De recente opstanden in de Zuid-Afrikaanse krottenwijken zijn een alarmsignaal dat de anti-immigratiecampagnes van de bourgeoisie tot barbarij leiden in het sociale leven. Het is vanzelfsprekend dat de kapitalistische propaganda de anti-immigratiewoede in de arbeidersklasse van de metropolen buitensporig aanwakkert. In de Verenigde Staten bijvoorbeeld, is de overheersende houding onder de bevolking in het algemeen, de arbeiders inbegrepen, dat men de arbeiders-immigranten beschouwt als degene die hun brood willen verdienen om hun families te onderhouden, dat ze het werk doen dat voor de arbeiders van 'het land zelf' te lastig is en te weinig betaald wordt en dat het dus onzinnig zou zijn hen terug te sturen (2). En dit ondanks de grote inspanningen van de burgerlijke media en de extreemrechtse propaganda om de haat tegen de immigranten aan te wakkeren in verband met de taal- en cultuurkwesties. In de klassenstrijd zelf zijn er steeds meer uitingen van solidariteit tussen arbeiders-immigranten en autochtone arbeiders. Bijvoorbeeld in de strijdbewegingen in 2008, zoals de opstand in Griekenland, waar de arbeiders-immigranten zich bij de strijd hebben aangesloten; of in de staking in 2009 bij de Lindsey-raffinaderij in Groot-Brittannië, waar de immigranten duidelijk hun solidariteit hebben betuigd; of in de Verenigde Staten waar, bij de bezetting van de fabriek Window and Door Republic door de Spaanstalige arbeiders-immigranten, de 'inheemse', autochtone arbeiders zich voor de poorten verzamelden om hun steun te betuigen, onder meer door hen voedsel te brengen.

(wordt vervolg op pagina 5)

ONZE STANDPUNTEN

■ Sinds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereld-oorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de ultieme fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbarij, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.

■ De Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroordeelde de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle ontaarding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.

■ De verstaatste regimes die onder de naam van *'socialistisch'* of *'kommunistisch'* het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.

■ Sinds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan er enkel op antwoorden met haar internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.

■ Alle nationalistische ideologieën over *'nationale onafhankelijkheid'*, *'zelfbeschikkingsrecht der volkeren'*, of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.

■ In het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstelt als een werkelijke keuze voor de uitgebuiten. De *'democratie'*, een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.

■ Alle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde *'arbeiderspartijen'*, *'socialistische'* en *'kommunistische'* partijen (de huidige ex-*'kommunisten'*) alsook de *'ultra-linkse'* organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal. Alle tactieken van *'volksfront'*, *'anti-fascistisch front'* of *'eenheidsfront'*, waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.

■ Met het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overal omgevormd tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de *'officiële'* als die van de *'basis'*, dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.

■ Om haar strijd met succes te kunnen voeren moet de arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door soevereine algemene vergaderingen en comité's van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.

■ Terrorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspruit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijst staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massa-actie van het proletariaat.

■ De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten omver moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.

■ De kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch *'zelfbeheer'*, noch *'nationalisatie'* van de economie. Het kommunisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, warenproductie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.

■ De revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbewustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit *'het organiseren van de arbeidersklasse'* of uit het *'grijpen van de macht'* in haar naam, maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd, aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

■ De theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.

■ De georganiseerde, verenigde en gecentraliseerde tussenkomst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.

■ De hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die onmisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

De standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achtereenvolgende bijdragen van de *Bond van Kommunisten* van Marx en Engels (1847-1852), van de drie Internationales (de *Internationale Arbeiders Associatie*, 1864-1872, de *Socialistische Internationale*, 1889-1914, de *Kommunistische Internationale*, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de ontaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de *Duitse*, *Hollandse* en *Italiaanse Linkerzijde*.